

Arrest

nr. 212 385 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHÜTT
Van Noortstraat 16
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 4 mei 2018 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2017 vraagt de verzoekster bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi een visum lang verblijf (type D) aan in functie van gezinshereniging met haar Syrische echtgenoot, die onbeperkt verblijfsrecht heeft in België.

1.2. Op 4 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de afgifte

van het visum. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 8 mei 2018 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Ter staving van zijn bestaansmiddelen maakte de heer A. op vraag van onze dienst, een kopie over van zijn arbeidscontract evenals enkele loonfiches. Echter blijkt uit het administratieve dossier dat zijn laatste contract bij OXFAM werd beëindigd op 15/04/2018.

De heer A. zou een nieuw contract hebben afgesloten op 20/04/2018, echter slechts voor de periode van 1 maand.

Er zijn geen gegevens gekend over de aard van deze tewerkstelling en de inkomsten die de man hieruit put zodat niet nagegaan kan worden of de inkomsten hieruit voldoende zijn. Echter gezien de zeer korte duur van dit contract kan niet gesteld worden dat het hier om stabiele en regelmatige inkomsten gaat.

Bij gevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet en wordt de visumaanvraag geweigerd.

(…)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 10, §1, eerste lid, 4°, eerste streepje *juncto* §2, derde lid en §5, van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekster betoogt dienaangaande als volgt:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris het door verzoekster gevraagde visum weigert omdat de te vervoegen persoon niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen

En doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich louter baseert op het tijdelijk karakter van het lopende arbeidscontract, zonder oog te hebben voor het hem gekende arbeidscurriculum van de referentiepersoon

En doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris, door geen rekening te willen houden met tijdelijke arbeidscontracten, een voorwaarde aan de wet toevoegt

Terwijl de referentiepersoon minstens sinds het indienen van de visumaanvraag in augustus 2017 over meer dan toereikende inkomsten uit arbeid beschikt, en dit op regelmatige basis

En terwijl het buiten beschouwing laten van de lopende tewerkstelling, louter omdat die plaatsvindt in het kader van een tijdelijk arbeidscontract, een onjuiste en onredelijke interpretatie van het begrip regelmatige en stabiele bestaansmiddelen inhoudt

En terwijl uit de professionele loopbaan van de referentiepersoon, die door de gemachtigde in een databank werd nagekeken, duidelijk blijkt dat er een grote arbeidsinzet is, met een hoge graad aan werkzekerheid tot gevolg

Zodat de bestreden beslissing genoemde wetsbepalingen, al dan niet in samenlezing, alsook genoemde beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting:

1. Krachtens artikel 10, §1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de wet van 15 december 1980 (hierna: de vreemdelingenwet) is de echtgenote van een vreemdeling die gemachtigd is tot onbeperkt verblijf, van rechtswege toegelaten om meer dan 3 maanden in België te verblijven.

Krachtens artikel 10, §2, derde lid van de vreemdelingenwet dient dan wel het bewijs te worden bijgebracht dat de te vervoegen vreemdeling beschikt over “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen”.

Artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

(...)

2. Bij de door verzoekster ingediende visumaanvraag waren reeds een heel aantal documenten gevoegd die de financiële situatie van de te vervoegen echtgenoot van verzoekster toelichtten.

In antwoord op het door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de echtgenoot van verzoekster gerichte schrijven dd. 12 januari 2018 heeft deze bijkomende bewijsstukken per email overgemaakt.

Op dat moment werd het alsdan lopende arbeidscontract met OXFAM (bij OXFAM heeft de referentiepersoon gewerkt met opeenvolgende contracten van bepaalde EN onbepaalde duur – zie stukken 8 tot 10) overgemaakt, alsook loonbrieven in verband met die tewerkstelling. Tevens maakte de echtgenoot van verzoekster loonbrieven over voor een deels parallel lopende tewerkstelling met de verhuisfirma H. H. (arbeidscontract van onbepaalde duur van 10 april 2017 – zie stuk 11), alwaar de referentiepersoon werkte buiten de diensturen van zijn voltijdse tewerkstelling bij OXFAM (voornamelijk in de weekends).

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft alvorens de bestreden beslissing te nemen, de databank met tewerkstellingsgegevens (DOLSYS) geraadpleegd waartoe hij toegang heeft. Hij heeft hieruit onthouden dat de tewerkstelling bij OXFAM, zoals voorzien in het arbeidscontract van 15 januari 2018, een einde had genomen op 15 april 2018, en dat de referentiepersoon quasi onmiddellijk een nieuwe tewerkstelling had gevonden, bij een andere werkgever, N. bvba, welke inging op 20 april 2018, voor een – initiële – duur van 1 maand, dus tot 20 mei 2018 (stuk 12).

De gemachtigde van de Staatssecretaris besluit dan op 4 mei 2018 dat de regelmaat en de stabiliteit van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet blijkt:

“gezien de zeer korte duur van dit contract kan niet gesteld worden dat het hier om stabiele en regelmatige inkomsten gaat”.

Dit is uiteraard een totaal voortvarende conclusie waartoe men enkel kan komen wanneer arbeidscontracten van bepaalde duur buiten beschouwing worden gelaten.

Er was immers niets in het recente arbeidsverleden van de referentiepersoon dat deed veronderstellen dat de regelmaat van de bestaansmiddelen waarover hij beschikt, in het gedrang zouden komen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dus gekozen voor de vlucht vooruit en heeft een beslissing genomen gebaseerd op een veronderstelling, namelijk dat de tewerkstelling van de referentiepersoon na die eerste maand bij de betrokken werkgever zou eindigen, én dat de referentiepersoon in dat geval over geen andere toereikende bestaansmiddelen zou beschikken, ofwel uit een werkloosheidsuitkering gecombineerd met een actieve zoektocht naar werk, dan wel uit een nieuwe tewerkstelling.

Van het feit dat de referentiepersoon in ieder geval gerechtigd was op werkloosheidsuitkeringen, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris ook niet onwetend zijn na consultatie van de DOLSIS-databank: tot 22 maart 2017 was de referentiepersoon immers tewerkgesteld bij OCMW Antwerpen in het kader van een werkervaringscontract (art. 60 OCMW-wet). Dergelijke tewerkstelling heeft onder meer als doelstelling om voldoende arbeidsdagen te genereren zodat de betrokkene gerechtigd zou zijn tot werkloosheidsuitkeringen (zie ook de fiche van ontvangen werkloosheidsuitkeringen gedurende 2017, voor 4 dagen: stuk 20).

3. Door een lopende tewerkstelling op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur buiten beschouwing te laten, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris een voorwaarde aan de wet toegevoegd, nl. door te eisen dat de bestaansmiddelen zouden voortkomen uit een tewerkstelling op basis van een arbeidscontract van onbepaalde duur (schending van de in de aanhef van het middel genoemde bepalingen van de vreemdelingenwet, in samenlezing).

Door bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te houden met het arbeidscurriculum van de referentiepersoon, waaruit duidelijk naar voren kwam dat er een grote arbeidsinzet was (dubbele parallelle tewerkstelling als werknemer in 2017) en dat de kansen op de arbeidsmarkt zeer gunstig lagen (opnieuw vinden van nieuwe tewerkstelling binnen enkele dagen na einde tewerkstelling bij OXFAM), heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening gehouden met alle voorliggende, hem bekende gegevens (de gemachtigde had immers de DOLSIS-databank geraadpleegd, waaruit dit arbeidscurriculum bleek). Aldus is er een schending van het motiveringsbeginsel, nu dit immers vereist om wel degelijk rekening te houden met alle relevante gegevens.

4. Dat de veronderstelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook totaal onredelijk was, mag wel blijken uit de verdere evolutie van het arbeidscurriculum van de referentiepersoon.

Op 22 mei 2018 werd de reeds tot 20 mei 2018 voorziene tewerkstelling bij N. bvba verlengd tot 30 juni 2018 (stuk 13).

Reeds op 11 mei 2018 had de referentiepersoon een arbeidsovereenkomst afgesloten met L.O, voor een voltijdse tewerkstelling van bepaalde duur tot 14 augustus 2018, in de functie van regulator (stuk 14).

En op 29 mei 2018 heeft de referentiepersoon een arbeidsovereenkomst afgesloten met SOCIALE WERKPLAATS DE KRINGWINKEL ANTWERPEN, voor een voltijdse tewerkstelling van onbepaalde duur, in de functie van co-winkelverantwoordelijke met een brutoloon van 2167€ per maand, met ingang van 29 mei 2018 (stuk 15). De tewerkstelling bij L. werd alsdan stopgezet.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd op de zaken vooruitgelopen vanuit de veronderstelling dat er in de toekomst geen toereikende bestaansmiddelen meer zouden zijn.

Dat was een aanname die geen enkele steun vond in het bekende arbeidsverleden van de referentiepersoon, zodat ze als onredelijk voorkomt. Bovendien is inmiddels gebleken dat die onredelijke aanname ook is gelogenstraft door de recente ontwikkelingen.

In principe controleert uw Raad de wettigheid van een administratieve beslissing op basis van de gegevens die voorlagen ten tijde van de totstandkoming ervan. Doch dit principe dient noodzakelijkerwijs een uitzondering te lijden wanneer de overheid haar beslissing neemt op grond van voorspellingen die niet zijn uitgekomen. Vandaar dat de recente arbeidscontracten van de referentiepersoon in deze zeer relevant zijn.

5. De onredelijkheid van de bestreden beslissing – geen stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen - blijkt ook zonneklaar, wanneer men de inkomsten van de referentiepersoon gedurende de afgelopen periode bij elkaar legt.

Tot 22 maart 2017 was de referentiepersoon tewerkgesteld via OCMW ANTWERPEN (stukken 16 en 17). Uit de belastingaanslag voor de inkomsten van het jaar 2016, blijkt dat er alsdan van het OCMW loon werd verkregen ten belope van 19.618,20€ bruto.

Wanneer de doelstelling van deze tewerkstelling bereikt was (werkervaring opdoen en recht op werkloosheidsuitkeringen openen), is de referentiepersoon in dienst getreden bij OXFAM. Deze

tewerkstelling vond plaats in uitvoering van verschillende arbeidsovereenkomsten (zie stukken 8 tot 10) en duurde tot 15 april 2018 (stuk 18).

Parallel met de tewerkstelling bij OXFAM, spendeerde de referentiepersoon zijn vrije dagen om te werken bij de verhuisfirma van H. H.. Hij heeft voor deze firma gewerkt van april tot september 2017 (stuk 19).

Tussen het einde van de tewerkstelling via het OCMW op 22 maart 2017 en het begin van deze bij OXFAM op 28 maart 2017, was de referentiepersoon werkloos gedurende 4 dagen. Hij ontving hiervoor een werkloosheidsuitkering via het ACV ten belope van 160,08€ (stuk 20).

Uit de loonfiches die door de 3 werkgevers zijn opgemaakt voor de inkomsten van 2017, met het oog op het indienen van de belastingaangifte voor aanslagjaar 2018, blijkt in hoofde van de referentiepersoon een totaal brutoloon van niet minder dan 33.773,86€ (stuk 21).

6. Na de beëindiging van zijn tewerkstelling bij OXFAM op 15 april 2018, was de referentiepersoon uiteraard gerechtigd op werkloosheidsuitkeringen.

Teneinde dit in regel te brengen, diende hij te beschikken over het door de werkgever uitgereikte formulier C4-Werkloosheidsbewijs. Dit werd door OXFAM slechts afgegeven op 16 mei 2018 (stuk 22).

Hij had zich intussen al wel ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende.

Nadat de zoektocht naar werk op zeer korte termijn al succesvol was gebleken, in de vorm van een tewerkstelling vanaf 20 april 2018 bij een nieuwe werkgever, heeft de referentiepersoon zijn inschrijving bij de VDAB op 24 mei 2018 gewijzigd naar "Ik werk deeltijds en ben nog op zoek naar ander werk" (stuk 23).

Ook vanuit dit punt blijkt de onredelijkheid van de bestreden beslissing, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris er niet naast kon kijken dat er in hoofde van de referentiepersoon in ieder geval recht was op werkloosheidsuitkeringen en dat er duidelijk sprake was van een actieve, want reeds na 10 dagen succesvolle zoektocht naar werk, hetgeen de gemachtigde zelf had vastgesteld.

Ook het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekster betoogt in essentie dat wel degelijk voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen door de referentiepersoon werden aangetoond. Ten onrechte wordt, mede in het licht van de voorafgaande tewerkstelling, een contract van 1 maand als bewijs weerhouden voor voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker heeft zich in het verleden steeds werkwilbig getoond en werd ook effectief tewerkgesteld bij onder meer OXFAM en een verhuisfirma genaamd H. H.. Hij heeft gelet op zijn voorgaande tewerkstelling overigens recht op werkloosheidsuitkeringen. Door het contract van 1 maand buiten beschouwing te laten, wordt een voorwaarde aan de wet toegevoegd. Het contract van 1 maand werd overigens verlengd met nog een maand. Hij heeft inmiddels d.d. 29 mei 2018 een arbeidsovereenkomst afgesloten van onbepaalde duur met een brutoloon van 2167 EUR per maand.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 10 §1, eerste lid, 4°, j. artikel 10 §5 van de vreemdelingenwet. Het komt verzoekster toe het bewijs te leveren dat de referentiepersoon, in casu haar echtgenoot, de heer A., beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Bij de aanvraag gezinshereniging werden volgende bewijzen van tewerkstelling voorgelegd:

- een arbeidsovereenkomst met OXFAM d.d. 27 maart 2017 met een bepaalde duur van 28 maart 2017 t/m 27 september 2017. Hij kreeg vervolgens bij OXFAM een vervangingscontract;
- een arbeidsovereenkomst met H. H. vanaf 10 april 2017, die, blijkens de voorgelegde loonfiches, geduurd heeft tot en met september 2017.

Een beslissing omtrent de aanvraag werd uitgesteld en verzoekster werd per schrijven d.d. 12 januari 2018 uitgenodigd bijkomende inlichtingen te verschaffen aangaande de bestaansmiddelen van haar echtgenoot binnen de maand te rekenen vanaf 12 januari 2018.

Op 4 mei 2018 werd een weigeringsbeslissing genomen, omdat, op basis van de informatie in het administratief dossier niet besloten niet aangetoond werd dat de heer A. beschikte over voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten. Op basis van de toen in het administratief dossier beschikbare informatie bleek dat zijn enige tewerkstelling, bij OXFAM afliep op 15 april 2018. Er zou sprake zijn van een tewerkstelling met aanvang op 20 april 2018, voor de duur van 1 maand. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te betogen, was er op dat moment geen informatie beschikbaar over deze laatste tewerkstelling: er was geen informatie beschikbaar over de aard van de tewerkstelling en de inkomsten die de heer A. hieruit zou kunnen halen. Er werd dus alleszins niet aangetoond, dat verzoekster, op het moment van de bestreden beslissing beschikte over een referentiepersoon met voldoende inkomsten. Bovendien besloot de gemachtigde van de staatssecretaris terecht dat op basis van een overeenkomst van 1 maand niet aangetoond wordt dat de heer A. beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten.

Thans blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster een arbeidsovereenkomst voorlegt met N. BVBA met aanvang 20 april 2018 tot en met 20 mei 2018. Hieruit blijkt een arbeidsduur van 12u per week aan een bruto uurloon van 11,69 EUR. Aan het in de overeenkomst afgesproken werkschema, zou de heer A. een inkomen van 888,44 EUR bruto hebben vergaard op basis van die tewerkstelling (19 werkdagen x 4u/dag x 11,69 EUR/u).

Op basis van deze informatie blijkt inderdaad geen voldoende inkomsten in de zin van artikel 10 §5 van de vreemdelingenwet:

5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

De overige tewerkstellingen, met name, N. t/m 30 juni 2018, L. VZW en DE KRINGWINKEL dateren alleszins van na de bestreden beslissing, zodat het bestuur hier evenmin rekening mee kon houden. Om die reden kunnen zij alleszins niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De tewerkstelling uit het verleden geeft kan niet in rekening worden gebracht, nu deze op het moment van de bestreden beslissing is komen te eindigen. Op basis van deze tewerkstelling kan aldus niet besloten worden dat de inkomsten van de referentiepersoon voldoende, stabiel en regelmatig zouden zijn. Het feit dat de heer A. recht zou kunnen hebben op een werkloosheidsuitkering is louter hypothetisch en werd alleszins niet aangetoond op het moment van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 10 van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 10, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet, dat van toepassing is op een niet-EU-onderdaan die de niet-EU-echtgenoot komt vervoegen in het Rijk, luidt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij de aanvraag van het visum de volgende stukken heeft voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, met name verzoeksters echtgenoot:

- arbeidsovereenkomst met OXFAM d.d. 27 maart 2017, met een bepaalde duur van 28 maart 2017 tot en met 27 september 2017;
- arbeidsovereenkomst met H. H., van onbepaalde duur vanaf 10 april 2017;
- loonbrieven april, mei en juni 2017 met betrekking tot de tewerkstelling bij H. H.

Met een schrijven van 12 januari 2018 verzochten de diensten van de verweerder verzoeksters echtgenoot om per fax of per mail uiterlijk binnen één maand de volgende stukken over te maken:

“Bewijzen van de bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, ...) idealiter met betrekking tot de laatste 12 maanden, met als doel te evalueren of deze stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Het kan om de volgende documenten gaan: het meest recente aanslagbiljet van de FOD Financiën, de loonfiches, het (de) arbeidscontract(en), de rekeninguittreksels, het bewijs van inkomsten van bedrijfsleiders (bv.: loonfiche 281.20), de meest recente afgesloten boekhoudkundige balans van het jaar, de pensioenfiche, ...).”

Met een e-mailbericht van 19 januari 2018 maakte verzoeksters echtgenoot, in antwoord op het voormelde verzoek, bijkomend de volgende stukken over:

- gedetailleerd aanslagbiljet personenbelasting aanslagjaar 2017, inkomstenjaar 2016;
- arbeidsovereenkomst OXFAM, vervangingscontract vanaf 28 september 2017;
- attest van tewerkstelling bij H. H. voor de periode 10 april 2017 – 17 september 2017;
- loonbrieven juni, augustus en september 2017 met betrekking tot de tewerkstelling bij H. H.;
- loonbrieven OXFAM van de maanden maart tot en met december 2017.

Op 4 mei 2018 hebben de diensten van de verweerder een opzoeking verricht in de DOLSIS-databank. Uit de “RIP-lijst van werkgevers van een werknemer” kwamen de volgende gegevens naar voor in verband met de loopbaan van verzoeksters echtgenoot:

- tewerkstelling van 17 december 2014 tot 30 augustus 2015 bij S. BVBA;
- tewerkstelling van 15 september 2015 tot 22 maart 2017 bij OCMW Antwerpen;
- tewerkstelling van 10 april 2017 tot 17 september 2017 bij H. H.;

- tewerkstelling van 28 maart 2017 tot 27 september 2017 bij OXFAM;
- tewerkstelling van 28 september 2017 tot 15 januari 2018 bij OXFAM;
- tewerkstelling van 16 januari 2018 tot 15 april 2018 bij OXFAM;
- tewerkstelling van 20 april 2018 tot 20 mei 2018 bij N. BVBA.

De gemachtigde heeft op basis van deze gegevens beslist om de aanvraag voor het visum lang verblijf te weigeren om de volgende redenen:

“De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Ter staving van zijn bestaansmiddelen maakte de heer A. op vraag van onze dienst, een kopie over van zijn arbeidscontract evenals enkele loonfiches. Echter blijkt uit het administratieve dossier dat zijn laatste contract bij OXFAM werd beëindigd op 15/04/2018.

De heer A. zou een nieuw contract hebben afgesloten op 20/04/2018, echter slechts voor de periode van 1 maand.

Er zijn geen gegevens gekend over de aard van deze tewerkstelling en de inkomsten die de man hieruit put zodat niet nagegaan kan worden of de inkomsten hieruit voldoende zijn. Echter gezien de zeer korte duur van dit contract kan niet gesteld worden dat het hier om stabiele en regelmatige inkomsten gaat.”

De verzoekster voert onder meer aan dat de gemachtigde bij zijn beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen geen rekening heeft gehouden met het geheel van de voorliggende elementen. Zij wijst erop dat haar echtgenoot verschillende opeenvolgende contracten, van bepaalde én onbepaalde duur, alsook de bijhorende loonbrieven, heeft overgemaakt. Zij benadrukt dat haar echtgenoot tevens loonbrieven heeft overgemaakt van een tewerkstelling bij H. H. die hij uitoefende bovenop en buiten de diensturen van de tewerkstelling bij OXFAM. De verzoekster wijst er tevens op dat de gemachtigde de DOLSIS-databank heeft geconsulteerd, en stelt dat hieruit een grote werkinzet blijkt en dat daaruit tevens blijkt dat haar echtgenoot, quasi onmiddellijk na de beëindiging van de tewerkstelling bij OXFAM, een nieuwe tewerkstelling had gevonden bij N. BVBA. De verzoekster meent dat het kennelijk onredelijk is om de lopende tewerkstelling buiten beschouwing te laten louter omwille van het tijdelijk karakter ervan, zonder hierbij oog te hebben voor het hem gekende arbeidscurriculum van de referentiepersoon. De verzoekster stelt dat niets uit het recente arbeidsverleden van haar echtgenoot deed veronderstellen dat de regelmaat van de bestaansmiddelen waarover hij beschikt, in het gedrang zou komen. Zij betoogt tevens dat het niet redelijk is om tijdelijke arbeidscontracten zonder meer buiten beschouwing te laten zonder rekening te houden met het concrete arbeidscurriculum van haar echtgenoot.

De Raad wijst erop dat artikel 10 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van de artikelen 4 en 7 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Richtlijn 2003/86/EG). Er moet dan ook op worden gewezen dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267

van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

Noch uit artikel 10, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet, noch uit artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen in hoofde van de referentiepersoon. De relevante bepalingen stellen enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “*stabiel*”, “*toereikend*” en “*regelmatig*” sluiten evenwel niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling in bepaalde omstandigheden wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

In dit kader heeft het Hof van Justitie toegelicht dat uit de bewoordingen “*stabiele*” en “*regelmatige*” volgt dat de financiële middelen in zekere mate een bestendig en continu karakter moeten hebben, wat een periodieke analyse van de ontwikkeling van deze inkomsten met zich brengt. Het Hof van Justitie bevestigt dat de Richtlijn 2003/86/EG het bestuur de mogelijkheid biedt om te onderzoeken of aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan door rekening te houden met een beoordeling van het behoud van deze bestaansmiddelen na de datum van indiening van de aanvraag in het kader van gezinshereniging. Het doel van de bestaansmiddelenvereiste ligt er immers in de verwerende partij in staat te stellen zich ervan te verzekeren dat na gezinshereniging zowel de gezinshereniger als zijn gezinsleden tijdens hun verblijf niet ten laste van de openbare overheden van de betrokken lidstaat dreigen te komen. Een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste laat toe om dat mogelijke risico te kunnen beoordelen.

Dit onderzoek moet evenwel gebeuren op individuele basis, waarbij een zorgvuldige en redelijke beoordeling wordt gemaakt van alle feiten, omstandigheden en belangen. In het kader van een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste wordt daarenboven niet enkel onderzoek gevoerd naar de toekomstige ontwikkeling van de situatie van de referentiepersoon maar kan ook rekening worden gehouden met de ontwikkeling van de inkomenspositie van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging (HvJ 21 april 2016, C-558/14, *Kachab*).

Verder bepalen de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van de Europese Commissie van 3 april 2014 dat de stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die wordt vervoegd, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand. Voor dit doel kan de indiener het bewijs leveren dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven. Over het algemeen moet volgens deze richtsnoeren een permanent arbeidscontract daarom worden beschouwd als voldoende bewijs. Tegelijk spoort de Commissie de lidstaten aan “*om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk.*”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing voor het besluit dat verzoeksters echtgenoot niet afdoende heeft aangetoond dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, in wezen geen enkel ander concreet motief hanteert dan de korte duur (één maand) en dus de tijdelijkheid van diens huidige tewerkstelling die aanving op 20 april 2018. Uit de zeer korte duur van dit laatste arbeidscontract leidt de gemachtigde op directe wijze af dat niet kan gesteld worden dat de referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Zoals reeds aangegeven merkt de verzoekster in wezen op dat het kennelijk onredelijk is om vast te stellen dat de bestaansmiddelen niet stabiel en regelmatig zijn enkel omwille van het tijdelijk karakter van de huidige bestaansmiddelen. Er diende volgens de verzoekster ook rekening te worden gehouden met het geheel van de voorliggende gegevens betreffende het arbeidscurriculum van haar echtgenoot, met name het feit dat uit de gegevens waarover de gemachtigde ten tijde van de bestreden beslissing beschikte, bleek dat verzoeksters echtgenoot steeds zo goed als onmiddellijk nieuwe contracten heeft afgesloten en dat hij zelfs gedurende een aantal maanden twee jobs heeft gehad.

De Raad herinnert eraan dat de tijdelijke aard van de tewerkstelling niet *ipso facto* impliceert dat ook de inkomsten of de bestaansmiddelen van te vervoegen persoon tijdelijk zouden zijn. Het is immers niet uitgesloten dat tijdelijke arbeidscontracten worden afgesloten voor aaneensluitende periodes waardoor bestaansmiddelen op regelmatige en stabiele wijze uit tijdelijke tewerkstelling kunnen worden verworven.

De Raad stelt vast dat uit de aan de gemachtigde voorgelegde stukken – die zich in het administratief dossier bevinden – blijkt dat de referentiepersoon in België tussen eind 2014 en september 2017, dit is een periode van meer dan twee en een half jaar voorafgaand aan de in augustus 2017 ingediende visumaanvraag, nagenoeg steeds voor aaneensluitende periodes werkzaam is geweest in het kader van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor onbepaalde en bepaalde duur. Tevens kan worden vastgesteld dat de echtgenoot van de verzoekster, nadat hem op 12 januari 2018 een actualisatie werd gevraagd van zijn werk- en inkomenssituatie, een arbeidsovereenkomst en loonbrieven heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij op 28 september 2017, dit is daags na de beëindiging van de vorige arbeidsovereenkomst die werd afgesloten voor een bepaalde duur (van 28 maart 2017 tot 27 september 2017), opnieuw werkzaam was bij dezelfde werkgever (OXFAM) in het kader van een vervangingscontract. Er werden tevens loonbrieven voorgelegd van een parallelle tewerkstelling bij H. H. voor de periode juni tot september 2017. Verder blijkt dat de diensten van de gemachtigde op 4 mei 2018 zelf een bijkomend onderzoek hebben gevoerd naar de tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot, waarbij uit de DOLSIS-databank bleek dat verzoeksters echtgenoot na zijn vervangingscontract bij OXFAM nogmaals een arbeidscontract aanging bij OXFAM van bepaalde duur van 16 januari 2018 tot 15 april 2018 en waaruit tevens naar voor kwam dat hij vijf dagen nadien, op 20 april 2018, bij een nieuwe werkgever (N. BVBA) een tewerkstelling van bepaalde duur bekwam tot 20 mei 2018.

De Raad merkt op dat de gemachtigde bij zijn vaststelling dat het huidige arbeidscontract van verzoeksters echtgenoot van zeer korte duur is (één maand), abstractie maakt van het geheel van de documenten die enerzijds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd en die hij anderzijds zelf heeft verkregen uit zijn opzoeking via de DOLSIS-databank. De gemachtigde had, via de voorgelegde loonbrieven, ook kennis van de inkomsten van verzoeksters echtgenoot bij de werkgevers OXFAM en H. H. Deze gegevens zijn vanzelfsprekend relevant bij de beoordeling van de stabiliteit en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Wanneer uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon door middel van een tewerkstelling in een bepaald inkomen kon voorzien gedurende een langere tijd, ongeacht of het tijdelijke contracten betreffen, dan kan worden aangenomen dat de referentiepersoon schijnbaar de vereiste kennis of vaardigheden bezit om na het beëindigen van een bepaald contract een nieuw contract te kunnen afsluiten, *quod in casu*. Uit een opeenvolging van contracten blijkt ook de arbeidswil en inzet van de referentiepersoon. Een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste, met name een beoordeling van de eventuele toekomstige mogelijkheden om in een inkomen te voorzien, houdt in dat redelijkerwijze ook deze elementen uit het (recente) verleden worden meegenomen.

Zoals gesteld blijkt uit het geheel van de voorliggende elementen dat de echtgenoot van de verzoekster enerzijds gedurende een zo goed als aansluitende periode van meer dan twee jaar voorafgaand aan de aanvraag op (meer dan) voltijdse basis was tewerkgesteld – ook al gaat het om tewerkstelling die deels berustte op arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur – en anderzijds blijkt dat deze referentiepersoon, nadat een actualisatie werd gevraagd, vlak na de beëindiging van de vorige arbeidsovereenkomst van bepaalde duur opnieuw aan de slag ging in het kader van arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur en dit tot ná de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen. Door zich desalniettemin louter te baseren op de tijdelijke aard van de enkele, huidige tewerkstelling, heeft de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Gelet op wat hierboven wordt besproken, besluit de Raad dat de bestreden beslissing steunt op een onvolkomen deductie nu de motieven ervan de conclusie niet in redelijkheid kunnen dragen, en op een ondeugdelijke appreciatie van de voorliggende gegevens, nu de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het geheel van de voorliggende elementen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst erop dat de gemachtigde omtrent het laatste en huidige arbeidscontract uitdrukkelijk heeft gesteld dat hij geen zicht

had op de aard van de tewerkstelling en de inkomsten die hieruit konden worden geput, zodat niet kan worden nagegaan of deze inkomsten voldoende zijn. Niettemin vormt deze motivering geen determinerend motief, aangezien op duidelijke wijze wordt geconcludeerd dat het niet om stabiele en regelmatige inkomsten gaat, gelet op de zeer korte duur van het arbeidscontract. Er werd dan ook niet besloten dat de inkomsten niet voldoende zijn, maar enkel dat zij niet stabiel en regelmatig zijn. De repliek in de nota met opmerkingen, dat de inkomsten volgens het arbeidscontract van 20 april 2018 te laag zijn in het licht van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet, komt dan ook neer op een louter *a posteriori* gegeven motivering. Een dergelijke motivering, achteraf, kan dan ook geen afbreuk doen aan het hierboven vastgestelde motiveringsgebrek.

In de mate dat de verweerder in de nota met opmerkingen herhaalt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing geen informatie beschikbaar was over de aard van en de inkomsten uit de huidige tewerkstelling, kan hij bovendien niet dienstig voorhouden dat er door de verzoekster niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikte over voldoende inkomsten. De bestreden beslissing berust immers geenszins op de vaststelling dat de inkomsten niet voldoende zijn, maar wel op de loutere vaststelling dat er geen stabiele en regelmatige inkomsten voorliggen. Omtrent de inkomsten uit de tewerkstelling bij N. BVBA werd overigens geen enkele vraag gesteld door de diensten van de verweerder. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de echtgenoot van de verzoekster op 12 januari 2018 uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de maand (en dus voor 12 februari 2018) nieuwe stukken in verband met zijn tewerkstelling over te maken. Hieraan werd voldaan op 19 januari 2018, zodat het hoe dan ook onmogelijk was om inkomstenbewijzen over te maken met betrekking tot een toekomstig arbeidscontract dat pas inging op 20 april 2018. Dit klemmt des te meer nu de vaststelling dat de referentiepersoon op 20 april 2018 een arbeidscontract heeft afgesloten van één maand, berust op de eenzijdige opzoeking die door de gemachtigde zelf werd uitgevoerd op de datum van de bestreden beslissing. Indien de gemachtigde geen zicht had op de inkomsten uit deze arbeid, dan kwam het ook hem toe om hieromtrent nadere opzoekingen te verrichten, dan wel om zich erover te bevragen bij verzoeksters echtgenoot.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Aangezien een onderdeel van het enig middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelenonderdelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 4 mei 2018 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE